

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.403 van 15 december 2003
in de zaak A. 77.413/IX-980.**

In zake : Walter VERSTRAETEN,
 wonende te ANTWERPEN-WILRIJK,
 G. Verreyckenstraat 17

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Walter VERSTRAETEN op
5 februari 1998 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk
besluit van 30 september 1997 waarbij hij bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in de
graad van adjunct-controleur;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur H. COLIN;

Gelet op de beschikking van 19 september 2000 die de neerlegging
ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de
laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker was destijds ontvanger A der directe belastingen te Antwerpen 6. Op 7 februari 1992 deelt de adjunct-directeur van de administratie der directe belastingen, directie Antwerpen 1, aan de comptabiliteitsinspecteur te Antwerpen 3 mee dat hij uit diens voorgaande briefwisseling meent te mogen afleiden dat er op het ontvangkantoor Antwerpen 6 en meer bepaald met de leiding van verzoeker iets fundamenteel fout loopt; hij stelt voor verzoeker middels een vraag om verantwoording om schriftelijke uitleg te verzoeken over alle feiten waarover de comptabiliteitsinspecteur beschikt. Er wordt daarop aan verzoeker verantwoording gevraagd omtrent een reeks feiten met betrekking tot aanzuivering van aanslagen door overboeking van nalatigheidsintresten naar belasting zonder dat zulks gerechtvaardigd was, boeking van betalingen zonder nalatigheidsintresten aan te rekenen hoewel er geen vrijstelling van nalatigheidsintresten was verleend, niet het nodige te hebben gedaan om met verjaring bedreigde aanslagen te stuiten in de loop van 1990 en verwaarlozing van de invorderingswerkzaamheden in de loop van 1991,

waarbij het slechte resultaat te wijten is aan een gebrek aan passend toezicht, initiatief en organisatie.

1.2. In zijn antwoord wijst verzoeker op de totaal abnormale omstandigheden waarin moest en moet worden gewerkt, rekening gehouden met de uit te voeren werkzaamheden sedert de fusie van de voormalige kantoren Antwerpen 6 en Antwerpen 7 en de evolutie inzake de personeelsbezetting.

1.3. Hierop komt de comptabiliteitsinspecteur op 25 maart 1992 tot het besluit dat hij hem dan ook niet geschikt acht om als ontvanger A te Antwerpen 6 aan te blijven. In een nota aan de gewestelijk directeur van 1 april 1992 sluit de adjunct-directeur zich aan bij die conclusie. Hij stelt voor om verzoeker, zowel in zijn eigen belang als in dat van de sereniteit van het aan gang zijnde onderzoek, te ontheffen van het beheer over het ontvangkantoor Antwerpen 6.

1.4. Op 9 april 1992 wordt aan verzoeker een afschrift toegezonden van een ministerieel besluit van 31 maart 1992 waarbij hij wegens het plegen van ongeoorloofde praktijken en het begaan van grove nalatigheden in de uitoefening van zijn ambt, waarbij de rechten van de schatkist in gevaar werden gebracht, onmiddellijk in het belang van de dienst in zijn ambt wordt geschorst.

1.5. Op 24 april 1992 worden zowel de procureur des Konings te Antwerpen als het Hoog Comité van Toezicht in kennis gesteld van het feit dat verzoeker ongeoorloofde praktijken heeft gepleegd en grove nalatigheden heeft begaan in de uitoefening van zijn ambt, waarbij de rechten van de schatkist in gevaar werden gebracht.

1.6. Op 2 oktober 1992 deelt de comptabiliteitsinspecteur, via een uitgebreid verslag, aan de adjunct-directeur te Antwerpen 1 de eindresultaten mee van zijn administratief onderzoek inzake de door verzoeker begane onregelmatigheden (boekhoudkundige verrichtingen) en nalatigheden (aanslagen waarvoor de verjaring is ingetreden); in het verslag wordt de schade opgegeven die de schatkist heeft

geleden en waarvoor verzoeker dient te worden aangesproken, met name 36.781.124 BEF ingevolge verjaarde aanslagen en 1.147.043 BEF ingevolge onregelmatig aangezuiverde en thans eveneens verjaarde aanslagen.

1.7. Uit het verslag van 27 oktober 1993 van het Hoog Comité van Toezicht blijkt dat verzoeker de hem aangewreven nalatigheden en onregelmatigheden toegeeft, en dat er geen enkele aanwijzing bestaat dat verzoeker zich in deze zaak persoonlijk verrijkt heeft of daartoe de bedoeling had en dat ook de belastingplichtigen wier schulden door de nalatigheid van verzoeker zijn verjaard blijkbaar geen invloed hebben uitgeoefend bij verzoekers onregelmatige optreden. Volgens het Hoog Comité van Toezicht mag worden aangenomen dat, zoals ook blijkt uit de diverse getuigenverhoren van zijn medewerkers, de werking van het kantoor geleidelijk boven het hoofd van verzoeker is gegroeid en dat de zaak ten slotte helemaal in het honderd is gelopen.

1.8. Op 15 juli 1994 deelt de procureur des Konings te Antwerpen mee dat het opsporingsonderzoek ingesteld lastens verzoeker is geseponeerd.

1.9. Op 26 oktober 1994 legt de directeur-generaal het dossier aangaande de verantwoording nopens het beheer van verzoeker voor de periode van 1 september 1987 tot 9 april 1992 voor aan het Rekenhof, waarbij het totaal verlies geleden door de schatkist ingevolge verjaarde aanslagen en vastgestelde onregelmatigheden wordt bepaald op 33.530.396 BEF, zijnde 32.368.263 BEF ingevolge verjaring en 1.162.133 BEF ingevolge vastgestelde onregelmatigheden.

1.10. Op 20 december 1994 wordt de comptabiliteitsinspecteur door de gewestelijk directeur verzocht om samen met een bondig verslag zijn advies te geven nopens de aan verzoeker op te leggen tuchtstraf. In zijn verslag stelt de comptabiliteitsinspecteur vast dat verzoeker de onregelmatigheden en nalatigheden, waarover hij werd gevraagd zich schriftelijk te verantwoorden, niet kon weerleggen en ze evenmin ontkende, en geeft hij advies in de volgende bewoordingen : “Gezien de omvang van het verlies voor de schatkist, het opzettelijk karakter en de herhaling

van de ongeoorloofde praktijken en onregelmatigheden, een ambtenaar onwaardig, acht ik toepassing van de zwaarste tuchtstraf gerechtvaardigd”. Dit advies wordt dezelfde dag bijgetreden door de adjunct-directeur en door de gewestelijk directeur.

1.11. Op 17 januari 1995 doet de gewestelijk directeur lastens verzoeker een voorlopig strafvoorstel van de afzetting. Verzoeker neemt daarvan ‘s anderendaags kennis en dient op 26 januari 1995 hiertegen bezwaar in.

1.12. Op 20 maart 1995 adviseert de interdepartementale raad van beroep dat een verlenging van de ordemaatregel waarbij verzoeker in het belang van de dienst werd geschorst niet gerechtvaardigd is, “vooral rekening houdende met het vastgestelde personeelstekort in het kantoor Antwerpen 6, de daarmee gepaard gaande overbelasting voor de appellant en het niet tijdig ingrijpen of bijstand verlenen door de bevoegde comptabiliteitsinspecteur en de overige hiërarchische oversten”. De minister verklaart zich met het advies akkoord op 18 mei 1995, waarna bij ministerieel besluit van 12 juni 1995 onmiddellijk een einde wordt gesteld aan verzoekers schorsing in het belang van de dienst.

1.13. Bij arrest van 4 april 1995 doet het Rekenhof definitief uitspraak over de eindafrekening die door verzoeker op 24 april 1992 werd afgelegd. Wat betreft het bedrag van het verlies dat door de schatkist werd geleden, stelt het Hof het uiteindelijk verlies aan rechten, interesten en kosten vast op 28.275.121 BEF. Wat betreft de rekenplichtige aansprakelijkheid van verzoeker, overweegt het Rekenhof dat verzoeker op 4 oktober 1989 de beoordeling “zeer goed” kreeg; dat, blijkens de gegevens van het dossier, na de fusie van de ontvangkantoren Antwerpen 6 en 7 er aanzienlijke materiële problemen zijn gerezen, met name een kwantitatief gebrek aan personeel en zeker een tekort aan gekwalificeerde ambtenaren; dat deze vaststelling en niet volstaan om verzoeker vrij te pleiten van alle aansprakelijkheid, vermits hij allerlei kunstgrepen heeft aangewend met het oogmerk de verjaarde of met verjaring bedreigde aanslagen aan te zuiveren en aldus zijn fouten te verdoezelen; dat verzoeker niet kan doen vaststellen dat de niet-invordering geenszins aan zijn nalatigheid te wijten is en dat hij te bekwamer tijd alle nodige maatregelen getroffen

en de nodige vervolgingen ingesteld heeft en dat hij trouwens toegeeft in zijn beheer fouten te hebben begaan, maar dat de door verzoeker ingeroepen overbelasting van zijn kantoor sedert 1 januari 1990, het verdwijnen van al het gekwalificeerd personeel in de tweede helft van 1990, het onredelijk werkvolume dat hierdoor ontstond en de daarmee gepaard gaande toestand van stress in belangrijke mate hebben bijgedragen tot het ontstaan van het geldelijk verlies; dat ten slotte de aansprakelijkheid van verzoeker dienovereenkomstig moet worden beperkt en dat in casu de som die verzoeker moet worden ten laste gelegd mag worden bepaald op vier miljoen BEF.

1.14. Op 18 juli 1995 behandelt het college van dienstchefs verzoekers bezwaar tegen het voorlopig voorstel van afzetting als tuchtstraf. Het college van dienstchefs oordeelt dat aan verzoeker als tuchtstraf de terugzetting tot de graad van adjunct-verificateur (niveau 2) moet worden opgelegd, en motiveert zijn advies als volgt :

“Na betrokkene en zijn verdediger te hebben gehoord en na onderzoek van het tuchtdossier komt het College van dienstchefs tot de conclusie dat de feiten die in hoofde van de Hr. VERSTRAETEN werden vastgesteld ernstig en zwaarwichtig zijn, maar dat zeker ook verzachtende omstandigheden moeten worden in acht genomen.

Met zijn ongeoorloofde handelwijze heeft betrokkene geen persoonlijke verrijking of profijt voor derden nagestreefd. Het gebrek aan voldoende en vooral gekwalificeerd personeel na de fusie van de kantoren Antwerpen 6 en 7 maakte het beheer van het nieuwe kantoor extra moeilijk. Onvoldoende toezicht en bijstand door de plaatselijke hiërarchische chefs zijn mede oorzaak van de in het ontvangkantoor Antwerpen 6 ontstane en geruime tijd durende toestand. Dit alles rechtvaardigt echter de ongeoorloofde praktijken niet waarvoor de Hr. VERSTRAETEN persoonlijk verantwoordelijk blijft”.

1.15. Op 26 september 1995 wordt aan verzoeker het definitieve voorstel tot het opleggen van de terugzetting tot de graad van adjunct-verificateur als tuchtstraf toegezonden. Verzoeker verklaart op 5 oktober 1995 dat hij door de raad van beroep wenst gehoord te worden.

1.16. De raad van beroep stelt vast dat het door verzoeker ingestelde beroep gegrond is en dat zijn definitief voorgestelde terugzetting in graad tot adjunct-

verificateur niet gehandhaafd moet worden en adviseert dat het passend is hem ter bestraffing van de feiten waarvoor hij zich op 24 februari 1992 heeft moeten verantwoorden de tuchtstraf der verplaatsing bij tuchtmaatregel op te leggen.

Het advies is als volgt gemotiveerd :

"- Overwegende dat uit de stukken van het dossier voldoende blijkt dat er, na de fusie van de ontvangkantoren Antwerpen 6 en 7 op 1 januari 1990, aanzienlijke materiële problemen rezen; dat aldus na het vertrek van de Ontvanger C op 1 augustus 1990, de Adjunct-Ontvanger op 1 november 1990 en de Adjunct-verificateur op 1 december 1990, er voor het operationele werk slechts 5 opstellers, 4 financiebeambten (onder wie 2 tewerkgestelde werklozen) en 3 klasseerders beschikbaar waren; dat aldus een kwantitatief gebrek aan personeel en zeker een tekort aan gekwalificeerde ambtenaren, die noodzakelijk waren voor het verrichten van de belangrijke werkzaamheden, niet ontkend kan worden;

- Overwegende dat het Rekenhof in zijn Arrest en definitieve uitspraak over de eindafrekening door de heer VERSTRAETEN afgelegd op 24 april 1992, in zijn hoedanigheid van rekenplichtige Ontvanger A van het zesde kantoor der Directe Belastingen te Antwerpen, als verzachtende omstandigheden in overweging neemt dat het kantoor Antwerpen 6 overbelast was, sedert de fusie van de kantoren 6 en 7; dat het verdwijnen van al het gekwalificeerd personeel in de tweede helft van 1990 betrokkene voor een onmogelijke opdracht stelde; dat er een onredelijk werkvolume ontstond; dat hij hierdoor in een toestand van stress geraakte en dat de geschetste situatie in belangrijke mate bijdroeg tot het ontstaan van het geldelijk verlies en dat aldus de aansprakelijkheid van rekenplichtige-ontvanger VERSTRAETEN dienovereenkomstig beperkt moet worden;

- Overwegende dat het College van Dienstchefs bij het onderzoek van het tuchtdossier en bij zijn beraadslaging over het voorlopig voorstel om de tuchtstraf der AFZETTING op te leggen aan de heer VERSTRAETEN, eveneens verzachtende omstandigheden in acht neemt en daarom als tuchtstraf een terugzetting in graad voorstelt, op basis van de tenlasteleggingen waarvoor betrokkene zich op 24 februari 1992 heeft moeten verantwoorden;

- Overwegende dat uit het onderzoek door het Hoog Comité van Toezicht en door het Parket te Antwerpen van alle aan de heer VERSTRAETEN ten laste gelegde feiten, gebleken is dat betrokkene noch voor zichzelf, noch voor derden, enig profijt zou hebben bekomen of nagestreefd en er inderdaad geen enkel spoor is van misdadig inzicht;

- Overwegende dat de heer VERSTRAETEN voordien als ontvanger A in het zesde kantoor der Directe Belastingen te Antwerpen de beoordelingsvermelding ZEER GOED bewam;

- Overwegende dat de terugzetting van betrokkene tot de graad van Adjunct-verificateur als niet gerechtvaardigd voorkomt, rekening houdende met de werksituatie in zijn kantoor na de fusie van de ontvangkantoren 6 en 7 te Antwerpen en rekening houdende daarbij met het gebrek aan steun en toezicht;

- Overwegende dat ook een tuchtschorsing ter bestraffing van de aan betrokkene ten laste gelegde feiten als te zwaar voorkomt;
- Overwegende dat de Raad een verplaatsing bij tuchtmaatregel passend acht en in verhouding met de feiten zoals zij blijken uit het dossier en uit de debatten ter zitting en rekening houdende met alle verzachtende omstandigheden terzake".

1.17. Bij beslissing van 5 december 1996 verklaart de minister zich niet akkoord met het advies van de interdepartementale raad van beroep, op grond van de volgende overweging :

"De aan betrokken ambtenaar verweten feiten, die hij niet heeft betwist, hebben de Schatkist aanzienlijke schade berokkend.

Het lijkt me dat de feiten moeten leiden tot de tuchtstraf van terugzetting in rang, maar die moet beperkt worden tot de graad van adjunct-controleur gezien het feit dat betrokkene zich niet persoonlijk heeft verrijkt door de hem verweten feiten.

Een aanstelling bij een directie of een juridische cel lijkt me aangewezen teneinde de administratie te behoeden voor een eventuele herhaling van analoge feiten".

1.18. Bij koninklijk besluit van 30 september 1997 wordt verzoeker teruggezet in de graad van adjunct-controleur (niveau 1, rang 10). Dit besluit is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de aan de betrokken ambtenaar verweten feiten, die hij niet heeft betwist, de Schatkist aanzienlijke schade hebben berokkend;

Overwegende dat de feiten dan ook moeten leiden tot de tuchtstraf van de terugzetting in graad, maar dat die moet beperkt worden tot de graad van adjunct-controleur gezien het feit dat betrokkene zich niet persoonlijk heeft verrijkt door de hem verweten feiten;"

2. Over de gegrondheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat verzoeker onder meer als middel de schending aanvoert van de motiveringsverplichting; dat hij hierbij uiteenzet dat een tuchtbesluit dat, zoals te dezen, afwijkt van het advies van de interdepartementale raad van beroep, de redenen moet bevatten waarom van dat advies wordt afgeweken; dat de bestreden beslissing zich echter beperkt tot het vermelden dat verzoeker de feiten niet betwist, dat de schatkist een aanzienlijke schade heeft geleden en dat de strafmaatregel beperkt dient te worden in acht genomen de afwezigheid van persoonlijke verrijking van verzoeker, elementen die terdege gekend waren door de interdepartementale raad van beroep; dat de omstandigheid dat verzoeker “de verweten feiten niet heeft betwist” geen dergelijke motivatie uitmaakt; dat hierbij ook rekening moest worden gehouden met het feit dat verzoeker er steeds op gewezen heeft dat de oorsprong van de feiten in eerste instantie dient te worden gezocht in de handelingen van de administratie, die op lichtzinnige en onverantwoorde wijze het personeelsbestand van verzoeker heeft ingekrompen zonder de vraag te stellen naar de materiële mogelijkheid van een normaal functioneren met verminderd personeel en toegenomen werkvolume; dat hij daarenboven er steeds op gewezen heeft dat hem vanuit de administratie geen enkele hulp noch enige bijstand werd verleend, hetgeen uiteindelijk niet anders kon dan leiden tot een situatie waarin van de regels diende afgeweken teneinde enige aanvaardbare situatie te behouden, situatie die een eerste maal bevestigd werd door het college van dienstchefs en terdege gekend was en in acht genomen werd door de verschillende instanties bij het bepalen van de maatregelen tegen verzoeker, terwijl de bestreden beslissing de voorheen ontwikkelde en ten gronde besproken elementen negeert; dat wat betreft de schade van de schatkist, het Rekenhof het bedrag waarvoor verzoeker uiteindelijk verantwoordelijk is, heeft vastgesteld op vier miljoen frank, rekening houdende met onder meer de omstandigheid dat verzoeker in een situatie werd geplaatst waarbij hem in feite het onmogelijke werd gevraagd;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de minister van Financiën zich op 5 december 1996 niet akkoord verklaard heeft met het

advies van de interdepartementale raad van beroep om verzoeker de tuchtstraf “verplaatsing bij tuchtmaatregel” op te leggen, op grond van de motivering dat de aan verzoeker verweten feiten, die hij niet heeft betwist, de schatkist aanzienlijke schade hebben berokkend en dat de feiten dan ook moeten leiden tot de tuchtstraf van terugzetting in rang, maar dat die moet worden beperkt tot de graad van adjunct-controleur gezien het feit dat verzoeker zich niet persoonlijk heeft verrijkt door de hem verweten feiten; dat die motivering uitdrukkelijk wordt overgenomen in de bestreden beslissing zodat de beslissing formeel gemotiveerd is; dat artikel 94 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel geenszins vereist dat de minister het advies van de raad van beroep voor elk punt weerlegt; dat in het voorlopig strafvoorstel als tuchtmaatregel de afzetting wordt voorgesteld en dat eens er meer concrete beoordelingsgegevens voorhanden zijn, door het college van dienstchefs als definitief voorstel de terugzetting van verzoeker tot de graad van adjunct-verificateur wordt voorgesteld; dat de interdepartementale raad van beroep adviseert tot de overplaatsing van verzoeker bij tuchtmaatregel; dat de minister de door het college van dienstchefs voorgestelde sanctie te zwaar acht gezien het feit dat verzoeker zich niet persoonlijk verrijkt heeft, doch de door de interdepartementale raad van beroep geadviseerde verplaatsing bij tuchtmaatregel te licht; dat aangezien diezelfde feiten de schatkist aanzienlijke schade hebben berokkend hij beslist tot de terugzetting in graad van ontvanger A tot adjunct-controleur zodat de beslissing dan ook afdoende is gemotiveerd;

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt vast te stellen dat verzoeker de feiten niet ontkent en te verwijzen naar de schade die de Staat heeft geleden, maar met geen enkel argument de oorzaken noch de verantwoordelijkheden vastlegt welke tot dit besluit kunnen leiden en zulks tegen het advies van de interdepartementale raad van beroep in;

2.4. Overwegende dat luidens artikel 94, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, de minister elke met het advies van de raad van beroep niet overeenstemmende beslissing

motiveert; dat de formele motiveringsplicht die is neergelegd in voornoemd artikel 94, tweede lid, erop gericht is de rechten van de betrokken ambtenaar te waarborgen en de ambtenaar expliciet in kennis te stellen van de redenen die de minister ertoe hebben aangezet af te wijken van het advies van de raad van beroep en dat slechts in die omstandigheden het mogelijk is dat de betrokkene, terdege geïnformeerd, de uiteindelijke tuchtbeslissing op een zinvolle wijze vermag te beoordelen en in voorkomend geval aan te vechten; dat te dezen de interdepartementale raad van beroep geadviseerd heeft om verzoeker de tuchtstraf der verplaatsing bij tuchtmaatregel op te leggen; dat de minister van Financiën, niet akkoord zijnde met dit voorstel, van oordeel was dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten moesten leiden tot de tuchtstraf van terugzetting in graad, zijnde de op één na zwaarste tuchtstraf; dat hij hierbij heeft gewezen op het feit dat de aan verzoeker verweten feiten, die hij niet heeft betwist, de schatkist aanzienlijke schade hebben berokkend; dat die motivering met zoveel woorden in de bestreden beslissing is overgenomen; dat in zijn arrest van 4 april 1995 het Rekenhof het totaal geldelijk verlies voor de schatkist ingevolge het beheer van verzoeker heeft vastgesteld op 28.275.121 BEF; dat dergelijk bedrag door de minister terecht als een aanzienlijke schade voor de schatkist kon worden beschouwd; dat het arrest van het Rekenhof evenwel overweegt dat er een aantal omstandigheden zijn geweest waarop verzoeker geen vat had die in belangrijke mate hebben bijgedragen tot het ontstaan van het geldelijk verlies voor de schatkist, zodat aansprakelijkheid van verzoeker dienovereenkomstig diende beperkt te worden; dat het Hof verder overweegt dat “uit het principe zelf van de beoordeling van de aansprakelijkheid van de rekenplichtige voortvloeit dat het aan het Rekenhof toekomt om het door de Schatkist geleden verlies slechts ten belope van een bepaald evenredig bedrag ten laste te leggen van de rekenplichtige, rekening houdend met de omvang van het verlies evenals met de aard van de tekortkoming en met de bijzondere omstandigheden van de zaak”; dat het Rekenhof de som die aan verzoeker moest worden ten laste gelegd vervolgens heeft bepaald op vier miljoen BEF; dat verzoeker veroordeeld werd om dat bedrag terug te betalen en dat hem voor het overige, zijnde 24.275.121 BEF kwijting is gegeven; dat diezelfde verzachtende omstandigheden de interdepartementale raad van beroep ertoe hebben doen besluiten dat, wat betreft de tuchtrechtelijke aansprakelijk-

heid van verzoeker, niet alleen de terugzetting in graad, maar ook de tuchtschorsing als niet gerechtvaardigd voorkomt ter bestraffing van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, mede rekening gehouden met het gebrek aan steun en toezicht, met het feit dat er geen enkel spoor is van misdadig inzicht en met het feit dat verzoeker voordien de beoordelingsvermelding “zeer goed” bekwam; dat doordat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de door de interdepartementale raad van beroep aangenomen verzachtende omstandigheden en zich slechts beperkt met een verwijzing naar de aanzienlijke schade die aan de schatkist werd berokkend er niet kan worden afgeleid of de “aanzienlijke schade die aan de schatkist werd berokkend” mede werd beoordeeld met de ruime verzachtende omstandigheden zoals reeds aangenomen door het Rekenhof en nadien ook door de interdepartementale raad van beroep, waarbij voornamelijk de moeilijke werksituatie in verzoekers kantoor na de fusie van de ontvangkantoren 6 en 7 te Antwerpen en het daarmee gepaard gaande gebrek aan steun en toezicht om aan deze werksituatie het hoofd te bieden, in het oog springen; dat het bestreden koninklijk besluit dan ook niet afdoende aanduidt waarom de strafmaat afwijkt van het advies van de interdepartementale raad van beroep en aldus de feiten waarvoor verzoekers verantwoordelijkheid uiteindelijk is aangenomen anders worden beoordeeld; dat het middel derhalve gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 30 september 1997 waarbij Walter VERSTRAETEN bij tuchtmaatregel wordt teruggezet in de graad van adjunct-controleur.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien december 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.